

מ"ת 56590/11/16 - היועץ המשפטי לממשלה, פרקליטות המדינה נגד דוד בלומברג (סטפן אלעזרא)

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 56590-11-16

בפני כב' השופט משה סובל

היועץ המשפטי לממשלה
ע"י המחלקה לעניינים בינלאומיים
פרקליטות המדינה
דוד בלומברג (סטפן אלעזרא) (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד איתן לירז ואח'

המבקש:

נגד

המשיב:

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה, תשי"ד-1954 (להלן - **חוק ההסגרה**), עד למתן החלטה בעתירה להכריז עליו בר-הסגרה (תה"ג 56517-11-16).

רקע

2. ביום 17.11.16 נעצר המשיב על יסוד שתי בקשות שהגישה ממשלת צרפת לישראל ביום 28.2.16, להסגירו לידיה לשם ריצוי יתרת עונשי המאסר שהושתו עליו בגין עבירות כלכליות בהן הורשע (כפי שיפורט להלן); וכן על מנת להעמידו לדין בגין עבירת בריחה ממשמורת. עם מעצרו של המשיב, הוגשה עתירה להכרזתו כבר-הסגרה וכן הבקשה דנא, למעצרו עד למתן החלטה בעתירה.

3. על פי בקשת ההסגרה, ביום 25.6.14 הורשע המשיב בבית המשפט לעניינים פלייליים בעיר ליון שבצרפת בפסק דין חלוט ונדון ל-30 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירות של פשיטת רגל פלילית לפי סעיפים 1, L654-1, L654-2, L654-3, L654-5, L654-6 לקוד המסחרי הצרפתי, עבירה שדינה 5 שנות מאסר וקנס בסך 75,000 אירו; שימוש לרעה ברכוש חברה בע"מ לפי סעיפים L241-3, L241-9 לקוד המסחרי הצרפתי, עבירה שדינה 5 שנות מאסר וקנס בסך 375,000 אירו; הלבנת הון בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 1, 324-1, 324-2, 324-3,

324-4, 324-5, 324-6, 324-7, 324-8 לקוד הפלילי הצרפתי, עבירה שדינה 10 שנות מאסר וקנס בסך 750,000 אירו; ושימוש במסמך מזויף לפי סעיפים 441-1, 441-9, 441-10, 441-11 לקוד הפלילי הצרפתי, עבירה שדינה 3 שנות מאסר וקנס בסך 45,000 אירו.

4. בנוסף, ביום 4.11.15, ובעודו מרצה את עונש המאסר שהושת עליו בגין הרשעותיו המפורטות לעיל, הורשע המשיב על ידי בית המשפט לעניינים פליליים בעיר גראסה שבצרפת ונדון לשנת מאסר בגין ניסיון מרמה לפי סעיפים 121-4, 121-5, 313-1, 313-3, 313-7, 313-8 לקוד הפלילי הצרפתי, שדינה 5 שנות מאסר וקנס בסך 375,000 אירו.

5. עוד נטען בבקשה, כי ביום 24.11.15, לאחר שריצה 16 מתוך 30 חודשי המאסר שהושתו עליו בפסק הדין הראשון, לא שב המשיב מחופשה בת יומיים שניתנה לו, להמשך ריצוי יתרת מאסרו. ביום 26.11.15 נפתחה חקירה בגין הימלטות המשיב ממאסר, וביום 9.12.15 הוצא נגדו צו מעצר צרפתי. החקירה העלתה כי המשיב עזב את צרפת ביום 23.11.15 מיד עם שחרורו לחופשה, ככל הנראה לאיטליה, והגיע לישראל ביום 25.11.15. בבקשה צוין כי אין כל תיעוד על כניסתו של המשיב לישראל בדרכונים שהוצאו לו כדין, ולפיכך מועד כניסתו לישראל אינו ידוע למבקש.

6. חומר הראיות התומך בבקשת ההסגרה כולל את פסקי הדין החלוטים נגד המשיב, במסגרתם הורשע ונידון לעונשי מאסר בפועל; מסמכים אודות בקשת המשיב ליציאה לחופשה; החלטת בית המשפט שנעתרה לבקשת המשיב ליציאה לחופשה; וכן דו"חות משטרתיים המפרטים את המאמצים הרבים שנערכו לאיתור המשיב לאחר שלא שב מחופשתו מהכלא.

טענות הצדדים

7. לטענת ב"כ המבקש, המסמכים שצורפו לבקשת ההסגרה מבססים תשתית ראייתית מספקת נגד המשיב לכך שהורשע ונדון למאסר, וכן לכך שביצע לכאורה עבירה של בריחה ממשמורת;

עוד נטען, כי הבריחה ממשמורת המיוחסת למשיב, אשר כללה תכנון מוקדם, תחכום ותעוזה, מקימה חשש ממשי להימלטותו מאימת הדין גם ביחס להליך הכרזתו כבר-הסגרה. העובדה שאין כל תיעוד על כניסתו של המשיב לישראל מצביעה על יכולותיו לנוע ברחבי העולם באופן בלתי חוקי לכאורה, תוך טשטוש עקבותיו;

לא זו אף זו, משהורשע כדין, לא עומדת למשיב חזקת החפות ויש בכך להטות את הכף באופן ברור לטובת מעצרו;

ב"כ המבקש אף ציינה את השיקול המיוחד של עמידה בהתחייבויות הבינלאומיות שנטלה על עצמה מדינת ישראל כלפי מדינות החתומות על האמנה;

לבסוף נטען, כי נוכח הראיות המוצקות נגד המשיב, ונוכח עילת המעצר נגדו - אין כל חלופת מעצר אשר תוכל לאיין את החשש המובנה מהימלטותו מאימת הדין.

8. ב"כ המשיב, מצדו, אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, אך לטענתו אין כל חשש למסוכנות או לשיבוש הליכי משפט ועל כן יש לשחרר את המשיב בערובה או לחלופת מעצר. זאת, מאחר שמרכז חייו של המשיב בישראל, לאחרונה הוא נישא, אשתו בהריון, כך שהוא עבר שינוי והתבגר;

בנוסף נטען, כי העבירות שעבר המשיב אינן מן החמורות שבספר החוקים, בוודאי ביחס לעבירות אחרות שבגינן, בדרך כלל, מתבקשת הסגרה.

לבסוף נטען, כי המשיב יסכים לתנאים מגבילים הדוקים ביותר הכוללים: פיקוח אלקטרוני; איסור יציאה מהארץ; הפקדת דרכונים; מספר מפקחים במשך 24 שעות ביממה; הפקדת ערבויות אישיות וערבויות צד ג'; שיעבוד נכס; והתייצבות יומית במשטרה.

9. ב"כ הצדדים הפנו, מזה ומזה, לפסיקה התומכת בטיעוניהם.

דין

10. הלכה היא, כי השיקולים שבית המשפט נדרש לבחון במסגרת בקשת מעצר עד לתום הליכי ההסגרה דומים לאלו החלים בבקשות מעצר עד תום ההליכים הפליליים המתנהלים בישראל על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**) (בש"פ 3453/11 ווין נ' **מדינת ישראל**, פס' 19 להחלטת כב' השופט י' דנציגר (13.5.11)); בש"פ 5524/15 **בן משה נ' מדינת ישראל**, פס' 8 להחלטת כב' השופט י' דנציגר (19.8.15); בש"פ 725/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל**, פס' 14-15 להחלטת כב' השופטת א' פרוקצ'יה (30.1.09) (להלן - עניין אברג'יל)). עם זאת, במסגרת הליכי הסגרה יש ליתן משקל מיוחד לחשש מפני הימלטות המבוקש מאימת הדין ולהתחייבויות הבינלאומיות שנטלה על עצמה מדינת ישראל כלפי המדינה המבקשת את ההסגרה (בש"פ 5589/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 6 להחלטת כב' השופט א' גרוניס (4.8.10)). בית המשפט העליון עמד על כך בעניין אברג'יל:

"מסגרת השיקולים הרלבנטיים לענין מעצר בהליך הסגרה דומה, אף כי לא זהה לזו החלה בהליך מעצר רגיל. בשני ההליכים נשקלת תשתית הראיות, ונבחנת עילת מעצר. אלא שהמשקל הניתן לעילת המעצר, ובמיוחד זו המתמקדת בחשש להימלטות המבוקש, שונה בשתי המערכות. בהליך מעצר רגיל, מירווח הסיכון שניתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממירווח הסיכון הסביר שניתן לקחת בהליך הסגרה בשל טיבו המיוחד של ההליך ובשל מחוייבותה של המדינה לסייע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך הסגרה ניתן לעילת המעצר בגין חשש להימלטות, ואף חשש לשיבוש הליכי משפט, משקל סגולי מיוחד בשל אופיו של ההליך, הטומן בחובו סיכון מובנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנועותיו של

המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשת ההסגרה, ונוכח עוצמתו של האינטרס הציבורי הכרוך בקיום חובותיה הבינלאומיות של המדינה" [שם, פס' 16].

11. בעבר, נהגה הגישה לפיה מחויבותה של מדינת ישראל כלפי המדינה מבקשת ההסגרה מהווה שיקול מכריע בשאלת מעצרו של מבוקש, עד כי מעצר במסגרת זו הפך לכלל ואילו שחרור לחלופת מעצר הפך לחריג נדיר (בש"פ 8283/08 **בראשי נ' מדינת ישראל**, פס' 9 להחלטת כב' השופטת א' חיות (6.10.08) (להלן - עניין בראשי); בש"פ 3775/90 **מדינת ישראל נ' ריין**, פ"ד מד(4) 353, 357-358 (1990)). עם השנים, בעקבות חקיקתם של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק המעצרים "**המחיל עצמו כאמור מכוח עיקרון 'התחולה הכללית' גם על מעצר מכוח חוק ההסגרה**", השתנתה הגישה בעניין זה (עניין בראשי, שם; בש"פ 3974/07 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פס' 9 להחלטת כב' השופט א' א' לוי (20.5.07) (להלן - עניין פלוני)), וכיום שחרורו של מבוקש אינו עוד "חריג נדיר". נקבע, כי אף בסוגיית המעצר בטרם הסגרה, הכלל הוא כי "**מקום בו ניתן להימנע ממעצר יש לעשות כן, תוך הבטחתן של התכליות המבוקשות באמצעים אחרים, פוגעניים פחות**" (שם, פס' 10). עם זאת, במסגרת בקשת מעצר לצורך הסגרה נדרש לבחון האם יש "באמצעים אחרים" אלה כדי להגשים את התכלית הכפולה כאמור. לפיכך, שחרור המבוקש, הגם שאינו עוד החריג כלל, צריך להיבחן "**תוך שקילה זהירה של מכלול השיקולים שלעניין, ותוך בחינה פרטנית של הנסיבות הקשורות למבוקש ולפרשה כולה**". לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בבש"פ 9336/01 **כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד נו(2) 289 (2001):

"כפי שנראה להלן, השתנה במשך השנים - ובייחוד אחרי חקיקתו של חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו - משקלם היחסי של הטעמים הנשקלים בהחלטה לעצור אדם לצורך הסגרתו. אולם למרות השינוי עדיין נשארה בעינה, כשיקול מרכזי וכבד משקל, חובתה של המדינה לכבד את התחייבותה כלפי המדינה המבקשת את הסגרתו של המבוקש לפי אמנת הסגרה ולהבטיח את ההסגרה. על כך נאמר - אמנם, לעניין מי שכבר הוכרז כבר-הסגרה - כי ענין זה אין פירושו, כי לעולם לא ישוחרר בערבות אדם שהוכרז כבר-הסגרה, עד לבירור ערעורו, אלא רק, כי בקשת השחרור, כאמור, צריכה להיענות רק במקרים נדירים, וכאשר קיים נימוק רציני, המצדיק זאת...'" (דברי הנשיא אגרנט בב"ש 91/70 **מדינת ישראל נ' פולוק**, בעמ' 19). כך נאמר גם כי בהליכים כאלה יש מקום ל'התחשבות מיוחדת במאטריה ההסגרתית, באופן שלעיתים יהא מקום לעצור מבוקש... גם אם על-פי דיני המעצר הכלליים החלים לענין חשוד או נאשם המובא לדין בישראל, היה מקום לשחררו' (דברי השופט (כתוארו אז) ברק בב"ש 67/80 **אורנשטיין נ' מדינת ישראל**, בעמ' 503)" [פס' 3 להחלטת כב' השופט י' טירקל].

12. כאמור, בין הצדדים אין מחלוקת באשר להרשעת המשיב והימלטותו ארצה טרם סיום ריצוי עונשי המאסר שהושתו עליו, עת שהה בחופשה מכלאו. לפיכך, כל שיש לבחון הוא, האם מתקיימים במקרה דנא התנאים

המצדיקים את מעצרו של המשיב עד מתן החלטה בעתירה, או שניתן להסתפק לגביו בחלופת מעצר.

13. בענייננו, העילה המרכזית למעצרו של המשיב היא חשש ממשי להימלטותו מן הדין. חשש זה מתעצם במיוחד נוכח הימלטותו של המשיב מצרפת לישראל **במהלך ריצוי עונש מאסר**, כאשר לא עומדת לו עוד חזקת החפות; ונוכח יכולותיו של המשיב לנוע ברחבי העולם באופן בלתי חוקי לכאורה, תוך טשטוש עקבותיו. זאת, מאחר שהמשיב נכנס לישראל בדרך בלתי ידועה, מבלי שקיים תיעוד על כך בתעודות שהוצאו לו כדין.

14. חשש ממשי זה להימלטות המשיב אינו מוצא מענה מספק גם בתנאי השחרור המחמירים שהוצעו על ידי בא-כוחו במהלך הדיון, נוכח החשש כי מדינת ישראל עלולה לעמוד במצב בו לא תוכל לקיים את התחייבותה הבינלאומית כלפי צרפת להסגיר לידיה את המשיב לצורך המשך ריצוי עונשו שם, ושפיטתו על העבירה החדשה.

15. על כל אלה יש להזכיר, כי המשיב נמלט ממאסרו לאחר שריצה 16 חודשים מתוך 42 חודשי המאסר שהושתו עליו. ברי, כי אם מבחינה סובייקטיבית בחר המשיב להימלט ממאסר של 26 חודשים (ולפי שיטתו - כי תקופת המאסר המצטברת הסופית קצרה יותר - בחר הוא להימלט אף מתקופה קצרה יותר), קל וחומר שקיים חשש ממשי לכך שהמשיב לא יבחל באפשרות של הימלטות ממעצר במסגרת הליכי הסגרה, הליכים שמטרתם בין היתר לאפשר את העמדתו לדין בגין העבירה החדשה בעטיה עשוי הוא להישפט לתקופת מאסר נוספת.

16. ב"כ המשיב הפנה לפסיקה לצורך תמיכת טענותיו. ברם, אין הנדון דומה לראייה. אותן החלטות אינן עוסקות במקרה כגון דא, היינו: מקרה בו מבוקש הסגרה כבר נמלט מהדין במדינה אחרת במהלך ריצוי עונש מאסר בפועל.

בהקשר זה יוזכר בש"פ 6434/10 **היועץ המשפטי לממשלה נ' רוזי בן חיים** (2.9.10). המשיבה באותו הליך נעצרה בצרפת בגין עבירות סמים, נמלטה, הורשעה ונידונה בהיעדרה למאסר. המשיבה נעצרה בישראל בעקבות בקשת הסגרה, ובקשתה לחלופת מעצר נתקבלה בהסכמת המדינה. עם זאת, אותו מקרה שונה מענייננו הן משום ששם דובר על הימלטות ממעצר, בעוד שבענייננו מדובר בהימלטות מעונש מאסר; והן משום שהמשיבה שם הייתה אם לתינוקת בת חודשיים, אשר בילתה עימה את ימיה הראשונים מאחורי סורג ובריה.

17. לאור האמור ובאיזון השיקולים, נראה כי המוטיבציה של המשיב להימלטות מהדין קיימת, התממשה בעבר, ומביאה למסקנה כי שחרורו - גם בתנאים המחמירים שהוצעו על ידי סנגוריו - לא ישיג את מטרות המעצר; לא יקנה את הביטחון הנדרש מפני הימלטותו מישראל; ויקים חשש ממשי לפגיעה ביכולתה של ישראל לקיים את התחייבויותיה הבינלאומיות. בנסיבות אלה, אף אין מקום להזמנת תסקיר מעצר, שכן תסקיר כזה אינו עשוי לשנות את התוצאה המתחייבת, ואין מקום להכביד על שירות המבחן, העמוס לעיפה בלאו הכי.

18. אני מורה אפוא על מעצרו של המשיב עד למתן החלטה בעתירה להכריז עליו בר-הסגרה (תה"ג

(56517-11-16).

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ז, 28 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.